

Sygn. akt I KK 39/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 31 marca 2022 r.,
sprawy **A. G.**
skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w O.
z dnia 1 lipca 2020 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W ramach zakończonego wieloosobowego postępowania przygotowawczego A. G. został oskarżony o to, że:

„VII. w okresie od 1 sierpnia 2014 r. do 19 grudnia 2014 r., na terenie Holandii, oraz Polski, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. K. w skład której oprócz niego wchodził: B. S., P. M., T. J., K. D., C. D., T. J., A. K., R. S., R. S., G. Z., K. W., Z. K., K. E., G. G., S. W., D. N. i inne osoby, mającej na celu, w ramach podziału ról, popełnianie przestępstw wewnątrzwspólnotowego nabycia

znacznych ilości środków odurzających z terenu Holandii do Polski, przewozu znacznej ilości środków odurzających z Holandii do Wielkiej Brytanii i przywozu z Wielkiej Brytanii i Holandii do Polski wartości dewizowych w postaci funtów brytyjskich i euro, pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem przestępstw dotyczących międzynarodowego obrotu narkotykami, w ten sposób, że wykonywał ustalone dla siebie działania przestępcze polegające na : przyjmowaniu na terenie Holandii wartości dewizowych w postaci euro przywożonych z Polski, a pochodzących z korzyści związanych z popełnianiem przestępstw dotyczących międzynarodowego obrotu środkami odurzającymi w postaci marihuany, i przekazywaniu ich M. K., które to czynności zmierzały do udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia przestępnego ich pochodzenia, udziale w wewnątrzwspólnotowym nabyciu środków odurzających, poprzez przechowywanie i pakowanie w Holandii narkotyków do sprzedaży oraz na dostarczaniu narkotyków przeznaczonych do wewnątrzwspólnotowej dostawy z terenu Holandii do Polski współpodejrzanym kierowcom samochodów ciężarowych, P. M. oraz T. J., tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.,

VIII. w okresie od 1 sierpnia 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. na terenie Holandii, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach podziału ról, wspólnie i w porozumieniu z M. K., B. S., G. G., G. Z., oraz S. W., co najmniej jednokrotnie razem z G. G. przyjął na terenie Holandii od S. W. paczkę z wartościami dewizowymi, w kwocie nie mniejszej niż 60 000 Euro, pochodzących z korzyści uzyskanych z popełnienia przestępstw dotyczących międzynarodowego obrotu środkami odurzającymi w postaci marihuany, a uzyskane w wyniku przeprowadzenia przez G. Z., w ramach prowadzonej działalności kantorów wymiany walut transakcji finansowych, przewalutowania funtów brytyjskich na złotówki, a następnie na walutę euro, które to wartości dewizowe w miejscowości W. – B. S. przekazał S. W., które ten wywiózł je za granicę do Holandii, celem przekazania ich M. K., a które to czynności mogły udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia, tj. o przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

IX. w okresie od połowy października 2014 r. do 18 grudnia 2014 r. na terenie Holandii i Polski, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. K., P. M., T. J., G. G. i innymi osobami, w ramach podziału ról, na zlecenie M. K. trzykrotnie dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w łącznej ilości nie mniejszej niż 27 kilogramów 988,43 gramów marihuany o wartości rynkowej około 839 652 zł, oraz 0,95096 kg kokainy, wartości terenie Unii Europejskiej P. M. oraz T. J., na terenie Holandii, dwukrotnie dostarczył marihuanę w ilości nie mniejszej niż 10 kilogramów, natomiast w dniu 18 grudnia 2014 r. przygotowaną do transportu przez G. G. marihuanę w ilości 17 kg 988,43 gramów o wartości rynkowej około 539 640 zł oraz 0,95096 kg kokainy, o wartości rynkowej około 190 200 zł, przekazał P. M. oraz T. J. celem jej przewiezienia z terytorium Holandii do Polski i dalszego wprowadzenia do obrotu, a który to transport został ujawniony w dniu 19 grudnia 2014 r. na Terminalu Izby Celnej w Ś. przez funkcjonariuszy Policji i Służby Celnej, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.”

Wyrokiem z dnia 1 lipca 2020 r., sygn. akt III K (...), Sąd Okręgowy w O. uznał oskarżonego za winnego:

- popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 15 wyroku),
- popełnienia przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 299 § 5 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 200 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 30 zł (pkt 16 wyroku),
- w ramach zarzutu IX uznał A. G. za winnego tego, że w okresie od połowy października 2014 r. do 18 grudnia 2014 r. na terenie Holandii i Polski, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym

zamiarem, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. K., P. M., T. J., G. G. i innymi osobami, w ramach podziału ról, na zlecenie M. K. trzykrotnie dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w łącznej ilości nie mniejszej niż 27 kilogramów 988,43 gramów marihuany o wartości rynkowej około 839 652 zł, oraz 0,95096 kg kokainy, wartości około 190 200 zł, w ten sposób, że kierowcom zatrudnionym w firmie transportowej, wykonującej przewozy towarów na terenie Unii Europejskiej P. M. oraz T. J., na terenie Holandii, dwukrotnie dostarczył marihuanę w ilości nie mniejszej niż 10 kilogramów, natomiast w dniu 18 grudnia 2014 r. przygotowaną do transportu przez G. G. marihuanę w ilości 17 kg 988,43 gramów o wartości rynkowej około 539 652 zł oraz 0,95096 kg kokainy, o wartości rynkowej około 190 200 zł, przekazał P. M. oraz T. J. celem jej przewiezienia z terytorium Holandii do Polski i dalszego wprowadzenia do obrotu, a który to transport został ujawniony w dniu 19 grudnia 2014 r. na Terminalu Izby Celnej w Świecku przez funkcjonariuszy Policji i Służby Celnej, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 300 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 30 zł (pkt 17 wyroku).

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył A. G. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 2 k.k. połączył kary grzywny i orzekł karę łączną grzywny w liczbie 350 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych

Zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji w całości obrońca oskarżonego, na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2.3 i 4 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił:

„1. obrazę przepisów postępowania karnego, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia

- a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej i wybiórczej oceny zeznań świadków T. J., G. G., B. S., T. J., R. S., P. M., K. W., S. W. oraz wyjaśnień oskarżonego, który nie przyznał się do stawianych mu zarzutów, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania i w efekcie przyjęcie, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej, w której jego udział polegał na praniu brudnych pieniędzy oraz nabywaniu środków odurzających, ich przechowywaniu i pakowaniu oraz ich dostarczaniu kierowcom samochodów ciężarowych, podczas gdy z zeznań opisanych świadków, którym Sąd w całości dał wiarę, powyższe okoliczności nie wynikają, a w szczególności przywołane depozycje nie dowodzą temu, by oskarżony był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, a także by w ramach podziału ról przyjmował i przekazywał środki pieniężne pochodzące z przestępstw oraz by nabywał, przechowywał i przepakowywał narkotyki,

- a to art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zakazu czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów, przejawiający się w ustaleniu, iż:

- oskarżony przyjmował na terenie Holandii pieniądze w walucie euro, przywożone z Polski i przekazywał je M. K.,

- oskarżony nabywał, przechowywał i pakował w Holandii narkotyki oraz dostarczał je kierowcom samochodów ciężarowych,

- oskarżony w okresie od dnia 1 sierpnia 2014 r. do dnia 19 grudnia 2014 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej,

podczas gdy:

- oskarżony A. G. nie przyjmował od nikogo żadnych pieniędzy pochodzących z przestępstw, a także nie przekazywał jakichkolwiek pieniędzy M. K., a jedynie 1 (jeden) raz towarzyszył G. G., który odbierał pieniądze od S. W., nie znając ani źródła pochodzenia w/w pieniędzy, ani ich przeznaczenia,

- oskarżony A. G. nie dokonywał zakupu marihuany na terenie Holandii, a także ich nie przechowywał oraz nie pakował, jedynie dwukrotnie dostarczył na prośbę G. G. paczki kierowcom, nie wiedząc przy tym co znajduje się w ich środku,

tj. zaistnienie wątpliwości co do nastąpienia zdarzeń opisanych w akcie oskarżenia, natomiast Sąd tak powstałą „lukę”, wobec braku możliwości jej realnego usunięcia, przy braku w tym zakresie poszlak, a tym bardziej dowodów bezpośrednich, usunął w formie domniemania wystąpienia w/w zdarzeń, a więc rozstrzygnął powstałe wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

- a to art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez zamieszczenie w opisie czynu przypisanego oskarżonemu słów "co najmniej jeden raz", co powoduje, iż nieostre określenie przełamuje zasadę domniemania niewinności, bowiem sformułowanie "co najmniej" w opisie czynu sugeruje, iż przedmiotem przestępstwa była nie mniejsza niż konkretna liczba zdarzeń, w których oskarżony miał odbierać środki płatnicze oraz ilość narkotyków przekazanych była większa, nieokreślona,

- a to art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez sporządzenie pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku bez wyczerpującego uzasadnienia, a w szczególności pominięcie w treści uzasadnienia wyroku:

a) jakichkolwiek rozważań, czy oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów,

b) precyzyjnego i wyczerpującego wskazania faktów jakie Sąd I Instancji uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i braku spójnego i logicznego uzasadnienia, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, w tym zeznań G. G., w sytuacji gdy jego zeznania jednoznacznie wskazują, iż oskarżony nie brał żadnego udziału w przyjmowaniu i przekazywaniu pieniędzy, nie wiedział skąd one pochodzą i z jakim przeznaczeniem oraz komu są przekazywane, a jedynie przypadkowo towarzyszył G. G. podczas jazdy samochodem, kiedy to G. G. odebrał przesyłkę od S. W.,

c) precyzyjnego i wyczerpującego wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, w tym w szczególności realizacji znamion przypisanych oskarżonemu czynów zabronionych,

w sytuacji gdy oskarżony, jak wynika z powołanych przez Sąd dowodów nie przyjmował pieniędzy przeznaczonych dla M. K., nie dokonywał zakupu narkotyków, nie przechowywał oraz nie przepakowywał ich, nie wykonywał poleceń osób opisanych jako członków zorganizowanej grupy przestępczej, nie uzyskał z wykonywanych czynności żadnego dochodu,

d) a nadto zaniechania wskazania w uzasadnieniu wyroku jakie Sąd poczynił ustalenia faktyczne, ograniczając się jedynie do zrelacjonowania przebiegu postępowania sądowego poprzez wyliczenie dowodów osobowych w postaci wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków,

e) nie wskazania konkretnych okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary.

II. spowodowany przywołanymi wyżej licznymi i poważnymi uchybieniami natury procesowej błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na bezprawnym i nieuzasadnionym przyjęciu, że:

a) oskarżony A. G. w okresie od 1 sierpnia 2014 r. do 19 grudnia 2014 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy żaden z dowodów zgromadzonych w postępowaniu nie potwierdza tezy, by oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej, by wykonywał wydawane mu polecenia, by uzyskał z tego tytułu jakąkolwiek korzyść majątkową,

b) oskarżony od połowy października 2014 r. do 18 grudnia 2014 r. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej trzykrotnie dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w łącznej ilości nie mniejszej niż 27 kg 988,43 gramów oraz 0.95096 kg kokainy, w ten sposób, że w/w narkotyki przygotowane przez G. G. oskarżony miał dostarczyć P. M. i T. J., podczas gdy Sąd w treści uzasadnienia odmiennie i dowolnie ustalił, iż oskarżony dokonywał zakupu marihuany, magazynował ją, a następnie przepakowywał i dostarczał kierowcom, choć jak wynika z zeznań G. G. oskarżony nie dokonywał zakupu marihuany, nie magazynował jej a także nie przepakowywał, dostarczając paczki kierowcom nie wiedział co się w nich znajduje, a o ich przewiezienie został

poproszony w zastępstwie Z. K., który tym się zajmował, za co zresztą oskarżony nie uzyskał żadnej korzyści majątkowej,

c) oskarżony w celu udaremnienia ujawnienia pochodzenia środków pochodzących z przestępstw w celu „wyprania pieniędzy” pochodzących z przestępstw, „co najmniej jednokrotnie” przyjął na terenie Holandii od S. W. paczkę z wartościami dewizowymi w kwocie nie mniejszej niż 60 000 euro, podczas gdy jak wynika z zeznań G. G. i S. W., oskarżony tylko 1 (jeden) raz towarzyszył G. G., kiedy ten odbierał paczkę od S. W., nie wiedział skąd pieniądze pochodzą i z jakim przeznaczeniem są przekazywane, nie odbierał od S. W. paczki, a zatem skoro oskarżony nie miał żadnej wiedzy na temat przekazywanej paczki, a zwłaszcza by zawierała środki pieniężne, a nadto skoro oskarżony nie wszedł we władztwo przesyłki, bowiem paczkę odebrał G. G. nie mógł dopuścić się popełnienia przestępstwa „prania brudnych pieniędzy”,

z ostrożności procesowej

III. rażąco niewspółmierność kary, przejawiającą się w orzeczeniu wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat oraz kary grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych w związku z błędnym zastosowaniem w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz 58 k.k. podczas gdy ustalone przez Sąd okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, a to uprzednia niekaralność, bardzo dobra opinia środowiskowa, wykonywanie stałej pracy nie uzasadniają orzeczenia wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności, a kara orzeczona wobec współoskarżonych w wymiarze 3 lat 6 miesięcy choć brali udział w obrocie ponad 200 kg marihuany, podczas gdy oskarżonemu przypisano dostarczenie dziesięciokrotnie mniejszej ilości, bowiem niecałych 28 kg.”

Na zakończenie obrońca wniósł o:

- zmianę wyroku w zaskarżonej części i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego A. G. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

alternatywnie

- zmianę wyroku w zaskarżonej części i wymierzenie oskarżonemu A. G. kary łagodniejszej.

Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu wywiedzionych apelacji, w tym apelacji obrońcy oskarżonego A. G., wyrokiem z dnia 23 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok m.in. wobec oskarżonego w ten sposób, że:

- a. w opisie czynów oraz w pkt 17 rozstrzygnięcia w miejsce osób M. K., G. G. i K. E. przyjął „ustaloną osobą”,

- b. w pkt 17 części rozstrzygającej w miejsce zapisu „10” przyjął „po 5”.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Zaskarżając kasacją w całości wyrok Sądu odwoławczego, obrońca skazanego A. G., na zasadzie art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 2 k.p.k. i 526 § 1 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

- „rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

- 1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na:

- a) zaakceptowaniu w toku kontroli odwoławczej naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przez Sąd I instancji, poprzez uznanie za dowiedzione w toku postępowania przed Sądem ad quo okoliczności faktycznych, stanowiących podstawę ustalenia przez Sąd ad quo realizacji przez A. G. znamion zarzucanych mu czynów zabronionych, podczas, gdy

dokonanie oceny dowodów na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, w szczególności zeznań świadków T. J., G. G., B. S., T. J., R. S., P. M., K. W., S. W. oraz wyjaśnień A. G., który nie przyznał się do stawianych mu zarzutów,

ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wskazuje wyraźnie, że A. G. nie dopuścił się zarzucanych mu czynów;

b) wydaniu zaskarżonego wyroku z pominięciem całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie w toku postępowania dowodowego przed Sądem I instancji, czego następstwem było dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez pominięcie jako podstawy rozstrzygnięcia ustaleń faktycznych wynikających z wyjaśnień A. G.

podczas, gdy

wyciągnięcie prawidłowych wniosków z ww. dowodu, dawało podstawę do jednoznacznie korzystnych dla A. G. ustaleń faktycznych, wskazujących na fakt, iż A. G. nie przyjmował od nikogo żadnych pieniędzy pochodzących z przestępstw, a także nie przekazywał jakichkolwiek pieniędzy M. K., a jedynie 1 (jeden) raz towarzyszył G. G., który odbierał pieniądze od S. W., nie znając ani źródła pochodzenia w/w pieniędzy, ani ich przeznaczenia, a także że A. G. nie dokonywał zakupu marihuany na terenie Holandii oraz ich nie przechowywał i nie pakował, jedynie dwukrotnie dostarczył na prośbę G. G. paczki kierowcom, nie wiedząc przy tym co znajduje się w ich środku,

2. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na zaniechaniu prawidłowej i wszechstronnej kontroli odwoławczej poprzez powierzchowne rozważenie zarzutów apelacji i ograniczenie się przez Sąd II instancji jedynie do wskazania, iż wnioski formułowane przez obrońcę w środku odwoławczym nie zasługują na uwzględnienie, pomijając przy tym wskazanie czym Sąd się kierował oraz całkowitym przyjęciu ocen i poglądów Sądu I instancji, które sąd odwoławczy uznał za trafne, skutkującym niezgodną z wyrażoną w tym przepisie zasadą prawidłowego rozumowania oceną materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień A. G., stanowiących dowód w sprawie, a w konsekwencji nierozważenie zarzutów naruszenia przepisów postępowania, które w konsekwencji doprowadziły do błędu w ustaleniach faktycznych, zawartych w apelacji obrońcy,

poprzez pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść skazanego, co w efekcie doprowadziło do skazania A. G. na podstawie dokonanych błędnie ustaleń,

3. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na nienależytym odniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutów przedstawionych w apelacji obrońcy oskarżonego poprzez:

niedostateczne - w świetle sformułowanych w orzecznictwie standardów w zakresie treści uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego - odniesienie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do stawianych w apelacji zarzutów obrazu przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, polegających na przeprowadzeniu dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, wbrew wymowie zgromadzonych w sprawie dowodów oraz zasadom doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania w szczególności poprzez nadanie waloru wiarygodności zeznaniom świadków T. J., G. G., B. S., T. J., R. S., P. M., K. W., S. W. w zakresie czynów zarzucanych aktem oskarżenia oraz przyjęcie, że zeznania ww. świadków są konsekwentne, nie zawierają nieścisłości oraz nie są wewnątrznie sprzeczne, podczas gdy zgodnie z treścią przepisów art. 457 § 3 i art. 433 § 2 k.p.k. Sąd Odwoławczy jest zobowiązany do bezstronnego rozważenia wszystkich zarzutów oraz wniosków podniesionych w środku odwoławczym, czego konsekwencją w przypadku utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy jest powinność szczegółowego wykazania w uzasadnieniu wyroku Sądu *ad quem*, z jakich powodów zarzuty apelacyjne uznał za niesłuszne, powiązana z obowiązkiem przedstawienia toku rozumowania tego Sądu prowadzącego do stanowiska wyrażonego w wydanym orzeczeniu uwzględniającego, zgodnie z treścią art. 4 k.p.k., wszystkie okoliczności podniesione w skardze apelacyjnej w sposób pozwalający na zrozumienie dlaczego Sąd Odwoławczy uznał poszczególne zarzuty w realiach konkretnej sprawy za nietrafne."

W następstwie tych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i Sądu Okręgowego w O. w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Odpowiadając pisemnie na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego A. G. kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Lektura zarzutów kasacyjnych nieodparcie prowadzi do wniosku, że są one w istocie przereklamowanymi na potrzeby postępowania kasacyjnego zarzutami apelacyjnymi, do których odniósł się Sąd Apelacyjny, dokonując ich wnikliwej oceny. Nie sposób jednocześnie utożsamiać faktu niepodzielenia zasadności podniesionego w apelacji zarzutu z brakiem ustosunkowania się do niego, a powtórzenie w skardze kasacyjnej argumentacji prezentowanej uprzednio w apelacji może być skuteczne tylko wówczas, gdy Sąd II instancji nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia. Odwołanie się przez skarżącego do zeznań świadków T. J., G. G., B. S., T. J., R. S., P. M., K. W., S. W. oraz wyjaśnień A. G. jest próbą podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zanegowanie oceny dowodu z ich zeznań. Wbrew intencjom autora nie jest to skuteczna metoda kwestionowania trafności rozstrzygnięcia. Obowiązkiem skarżącego jest bowiem wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd *meriti* w kontekście zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy, czego jednak obrońca skazanego nie uczynił. Nie tylko bowiem nie wskazał jakich konkretnie uchybień w zakresie wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i zasad logicznego rozumowania miałyby dopuścić się Sądy obu instancji, ale jednocześnie nie wykazał, aby postępowanie Sądu Apelacyjnego, dokonującego weryfikacji oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji, było błędne. Podniesiony w tym zakresie zarzut ogranicza się *de facto* do polemiki i negacji stanowiska Sądu, a pamiętać należy, że postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, którego celem jest powtórna kontrola odwoławcza, dlatego też w toku tego postępowania założeń nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje się też prawidłowości ustaleń faktycznych.

Odnosząc się do pierwszego z podniesionych zarzutów, który dotyczy nieprawidłowej oceny dowodów poprzez odmowę uznania za wiarygodne wyjaśnień A. G., który nie przyznawał się do postawionych zarzutów i oparcie ustaleń faktycznych na dowodach go obciążających, Sąd oparł się na zeznaniach świadków, w szczególności P. M. (który wskazał, że paczki z marihuaną przekazywał mu także skazany, również zeznaniach jego kierowcy – zmiennika T. J., podtrzymanych podczas konfrontacji ze skazanym) oraz materiałach z kontroli operacyjnej, jak również na dowodzie z odcisków palców skazanego na przesyłce z narkotykami zabezpieczonej przez służby celne (opinia z przeprowadzonych badań daktyloskopijnych k.1295-1325/tom VII, wnioski z opinii z przeprowadzonych badań daktyloskopijnych 6216/tom XXXII).

Odwołać należy się w tym zakresie do uzasadnienia wyroku Sąd odwoławczego, który przypominał zeznania P. M. z rozprawy z dnia 29 stycznia 2020 r. (k.7795-7796/tom XXXIX), iż ten przywoził marihuanę z Holandii do Polski, wskazując jednoznacznie na A. G., podtrzymał wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego, w tym z konfrontacji z A. G., w trakcie której potwierdził, że przekazał mu 3 paczki z narkotykami z Holandii (protokół konfrontacji k.6644-6646/tom XXXIV). Także T. J. wskazał na skazanego jako dostarczyciela narkotyków (k. 4062/tom XXI w związku z k.459/tom III).

Uwadze Sądu nie uszły także wyjaśnienia S. W. oraz G. G., do których odwołał się w swoim uzasadnieniu i w tym zakresie uznał prawidłowość dokonanych przez sąd *meriti* ustaleń faktycznych (G. G. wskazał, że po odbiór paczki z ok. 60 tys. euro przyjechał razem z A. G., który kierował samochodem, zaś S. W. potwierdził, iż każdorazowo, gdy bywał w Holandii widział skazanego, k. 19-20 uzasadnienia SA).

Sąd odwoławczy odwołał się również do informacji wynikających z prowadzonej kontroli operacyjnej – podsłuchu M. K. i A. G. – posługującego się telefonem o holenderskim numerze (...). Z rozmów wynika, że M. K. poleca A. G., kiedy i gdzie ma dostarczyć „paczki” kierowcom tirów (k.19 uzasadnienia SA).

Nie sposób doszukać się w związku z powyższym naruszenia przez Sąd Apelacyjny przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7

k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. (zarzut z pkt 1 kasacji). Jak zasadnie bowiem zauważył prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację „(...) przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego i jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.” (k.13 pisemnej odpowiedzi na kasację).

Uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego jednoznacznie wskazuje, że Sąd ten dokonał wszechstronnej i szczegółowej kontroli wyroku Sądu I instancji w tym zakresie.

Niezasadne są także zarzuty z pkt 2 i 3 kasacji wskazujące na zaniechanie prawidłowej i wszechstronnej kontroli odwoławczej poprzez powierzchowne rozważenie zarzutów apelacji oraz na nienależyte odniesienie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutów przedstawionych w apelacji. Wbrew stanowisku obrońcy Sąd Apelacyjny wywiązał się z obowiązku wynikającego z przepisu art. 433 § 2 k.p.k., tj. rozważył wszystkie zarzuty apelacyjne i zgodnie z art. 457 § 3 k.p.k. wskazał, dlaczego uznał je za niezasadne. Zarzut rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., wymaga wykazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów, czego obrońca skazanego w kasacji nie uczynił, ograniczając się jedynie do zakwestionowania wyniku tej oceny.

Konkludując stwierdzić należy, że Sąd Apelacyjny w (...) w sposób wyczerpujący odniósł się do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego A. G., czym sprostał wymaganiom procesowym związanym z dokonywaniem kontroli odwoławczej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

